

מסמך 118

מסמך 118

העליון והמרבי – זמן ומרחב

באשר לטבעה המגוון של האלוהות, ניתן לומר את הדברים הבאים:

1. האב הינו עצמי קיים-לעצמו.
2. הבן הינו עצמי קיים-בצוואתא.
3. הרוח הינה עצמי קיומי-במשולב.
4. העליון הינו עצמי אבולוציוני-התנסותי.
5. בעל שבעת ההיבטים הינו אלוהות החולקת-את-עצמה.
6. המרבי הינו עצמי טרנסצנדנטאלי-התנסותי.
7. המוחלט הינו עצמי קיומי-התנסותי.

בעוד שהאל בעל שבעת ההיבטים הינו חיוני להישגו האבולוציוני של העליון, כך העליון הכרחי גם הוא להופעתו לבסוף של המרבי. ונוכחות שניהם, הן של העליון והן של המרבי, מהווה את התאגדותה הבסיסית של אלוהות תת-מוחלטת ונגזרת, לפי שהם תלויים זה בזה ומשלימים זה את זה לצורך הישג הייעוד. יחדיו, הם מהווים את הגשר ההתנסותי המחבר בין ההתחלות ובין ההשלמות של כלל הצמיחה היצירתית ביקום המקיף.

צמיחה יצירתית אינה מסתיימת לעולם, אך תמיד הינה מספקת; אין גבול לשיעורה, אך תמיד מדגישים אותה אותם רגעי סיפוק אישיים של השגת יעדים חולפים, המשמשים ביעילות כה רבה כמניעים מקדימים להרפתקאות חדשות של צמיחה קוסמית, של תגלית ביקום ושל הישג של האלוהות.

אף-על-פי שמחוזות המתמטיקה מוגבלים מבחינה איכותית, הם אכן מספקים לדעת הסופית בסיס מושגי להגות באינסוף. למספרים אין כל מגבלה כמותית, אפילו לא על-פי הבנתה של הדעת הסופית. בלא תלות בגודלו של המספר אשר נהגה, תמיד תוכלו לשער בדמיונכם שניתן להוסיף לו אחד. ובנוסף לכך, תוכלו להבין שמספר זה הינו פחות מן האינסוף, משום שבלא תלות במספר הפעמים שתוסיפו כך למספר, תמיד ניתן יהיה להוסיף לו שוב אחד.

בה בעת, בכל נקודה נתונה ניתן לסכום את הסדרה האינסופית, וסכום זה (או יותר נכון, סכום חלקי זה) מספק עבור אדם כלשהו במעמד נתון ובנקודה נתונה בזמן את מתק הישג המטרה. אך במקדם או במאוחר, יתחיל אותו אדם עצמו לחוש רעב ולפתח כמיהה למטרות חדשות וגדולות יותר, ותמיד תמצאנה לו הרפתקאות צמיחה מעין אלה במלאות הזמן ובמעגלי הנצח.

כל עידן עוקב ביקום מהווה את המבואה המקדימה לעידן הצמיחה הקוסמית שבא לאחריו, וכל תקופה ביקום מהווה את הייעוד המידי של כל השלבים הקודמים לה. כשלעצמה, האוונה הינה בריאה מושלמת, אך מוגבלת-במושלמותה; מושלמותה של האוונה, אשר מתפשטת החוצה אל

מסמך 118

עבר יקומי העל האבולוציוניים, מוצאת לא רק את ייעודה הקוסמי, אלא גם את שחרורה ממגבלות הקיום הקדם-אבולוציוני.

1. הזמן והנצח

על-מנת לסייע לאוריינטציה הקוסמית של האדם, מוטב לו לרכוש את מלוא ההבנה האפשרית באשר ליחסה של האלוהות לקוסמוס. אף-על-פי שהאלוהות הינה נצחית מטיבה, האלים מתייחסים לזמן כאל התנסות בנצח. ביקומים האבולוציוניים, הנצח הינו הזמניות אשר נמשכת לעד – העכשיו אשר נמשך לעד.

אישיותו של היצור בן התמותה עשויה להפוך לנצחית באמצעות הזדהות-עצמית עם הרוח השוכנת, תוך שימוש בטכניקה של הבחירה בעשיית רצון האב. הקדשה שכזו של הרצון שקולה להתממשות מציאות הנצח של התכלית. פירושו של דבר, כי תכליתו של היצור התקבעה ביחס לחלוף רגעי הזמן; במילים אחרות, חלוף רגעי הזמן לא יביא איתו שינוי כלשהו בתכליתו של היצור. למיליון, או למיליארד, רגעים אין כל משמעות. למספר לא נודעת עוד משמעות באשר לתכליתו של היצור. וכך, בחירת היצור, יחד עם בחירתו של האל, מתממשות לבסוף בנצח בדמות מציאויות הנצחיות של האיחוד, אשר אין-לו-סוף, של רוח האל עם טבע האדם בשירות האינסופי של ילדי האל ושל אביהם מפרדים.

בכל אינטלקט נתון, מתקיים יחס ישיר בין מידת הבשלות לבין יחידת המודעות לזמן. יחידת הזמן עשויה להיות בת יום, בת שנה או בת פרק זמן ממושך יותר, אך בלתי-נמנע הוא כי קריטריון זה הוא אשר משמש את העצמי המודע להערכת נסיבות החיים, ובאמצעותו מודד האינטלקט הבוחן את עובדות הקיום בר-החלוף ומעריך אותן.

ההתנסות, החוכמה ושיקול הדעת הם מה שנלווה להתארכותה של יחידת הזמן בקיום בן התמותה. כאשר הדעת האנושית מתבוננת אחורה לעבר, היא מעריכה את התנסות העבר על-מנת לבחון את השלכתה למצב הנוכחי בהווה. כאשר הדעת מגששת קדימה אל העתיד, היא מנסה להעריך מה תהא משמעותה העתידית של פעולה אפשרית. ולאחר שהרצון האנושי שקל בעזרת ההתנסות ובעזרת החוכמה, הוא מפעיל, בהווה, את שיקול הדעת של ההחלטה, וכך באה לידי קיום תוכנית הפעולה אשר נולדה מן העבר ומן העתיד.

בבשלותו של העצמי המתפתח, העבר והעתיד מתמזגים יחדיו על-מנת להאיר את משמעותו האמיתית של הווה. ככל שהעצמי מבשיל, כך הוא מרחיק יותר ויותר אל התנסויות העבר, ובה בעת מנסות תחזיות חוכמתו לחדור עמוק יותר אל העתיד הלא נודע. וככל שהעצמי ההוגה מרחיק ומגיע אל העבר ואל העתיד, כך הולכת ומתמעטת תלותו של שיקול הדעת ברגע ההווה הזה. ובדרך זו מתחיל הליך קבלת ההחלטות להשתחרר מאיזקי ההווה הנע, ומתחיל להידמות להיבטים המשמעותיים של העבר-העתיד.

סבלנות משמשת את אותם בני-תמותה בעלי יחידות זמן קצרות; הבשלות האמיתית מתעלה מעל לסבלנות באמצעות שליטה עצמית הנולדת מתוך הבנה אמיתית.

להפוך לבשל פירושו לחיות באופן אינטנסיבי יותר בהווה, ובה בעת לחמוק ממגבלות ההווה. תכניות הבשלות, אשר מתבססות על ניסיון העבר, מתממשות בהווה באופן שמעצים את ערכי העתיד.

יחידת הזמן המאפיינת חוסר בשלות מרכזת את משמעות הערך לרגע הנוכחי, באופן אשר גורע מן ההווה את יחסו האמיתי למה שאיננו הווה – העבר-עתיד. יחידת הזמן המאפיינת בשלות

מוגדרת ביחס המתאים לגילוי מערכת היחסים המתואמת בין העבר-להווה-לעתיד, וכך מתחיל העצמי להבין את מלוא שיעורם של אירועים, מתחיל לראות את נופ הזמן מנקודת המבט הפנורמית של אופקים מורחבים, מתחיל אולי לחשוד בקיומו של הרצף הנצחי אשר איננו מתחיל ואיננו נגמר, רצף אשר רסיסיו מכונים זמן.

ברמות של האינסופי ושל המוחלט, הרגע בהווה כולל את כלל העבר כמו גם את כלל העתיד. פירושו של "אני הוא זה" הוא גם "אני הייתי" וגם "אני אהיה". וזהו הינו המושג המיטבי שלנו על אודות הנצח ועל אודות הנצחי.

ברמות המוחלטות והנצחיות, המציאות הפוטנציאלית משמעותית ממש כמו המציאות הממשית. אך ורק ברמה הסופית, ורק עבור יצורים הכפופים-לזמן, נדמה כי קיים ביניהן פער כה עצום. עבור האל, כמוחלט, בן-תמותה מרקיע אשר החליט את ההחלטה הנצחית הוא כבר בחזקת סופיון פרדיס. ואולם, באמצעות מכוון המחשבה השוכן, האב האוניברסלי איננו מוגבל כך על-ידי מודעותו, אלא יכול גם להתוודע ולהשתתף בכל מאבק של הזמן בבעיות שבהן נתקל היצור בהרקעתו מרמות הקיום החייתיות לאלה דמויות האל.

2. נוכחות-בכל והימצאות-בכל

ראוי שלא לבלבל בין הימצאותה של האלוהות בכל-מקום לבין מרביותה של הנוכחות האלוהית בכל. רצונו של האב האוניברסלי הוא כי העליון, המרבי והמוחלט יפצו, יתאמו ויאחדו בין הימצאותו-בכל בזמן ובמרחב, ובין נוכחותו בכל-מקום ובכל-זמן, זו אשר מתעלה מעל לזמן ולמרחב, לבין נוכחותו האוניברסלית המוחלטת נעדרת הזמן והמרחב. וראוי שתזכרו כי אף-על-פי שהימצאותה של האלוהות בכל-מקום קשורה לעיתים תכופות למרחב, היא אינה מותנית בהכרח בזמן.

כבני-תמותה וכמרקיעים מורונטיים אתם תזהו בהדרגה את האל באמצעות סעדו של האל בעל שבעת ההיבטים. בחצותכם את האוונה תגלו את האל העליון. בפרדיס תגלו אותו כאישיות, ואז, כסופיונים, תנסו לדעת אותו כמרבי. בשל היותכם סופיונים, נדמה כי רק דרך אחת תהא פתוחה בפניכם לאחר שתשיגו את המרבי, והיא להתחיל בחיפוש אחר המוחלט. שום סופיון לא ייטרד בשל אי הוודאות הטמונה בחיפוש אחר מוחלט האלוהות, משום שבסיום ההרקעה אל העליון וההרקעה אל המרבי הוא מצא את האל האב. אין כל ספק כי סופיונים שכאלה יאמינו כי אם אי-פעם יצליחו למצוא את האל המוחלט, הם בעצם יגלו רק את אותו אל, את אב פרדיס המבטא את עצמו ברמות אינסופיות ואוניברסליות יותר. וללא ספק, ההישג של האל כמוחלט יגלה את אביהם הקדמון הראשוני של היקומים, כמו גם את אביהן הסופי של כלל האישיות.

אף כי ייתכן שהאל העליון איננו מדגים את נוכחותה של האלוהות בכל-מקום ובכל-זמן, הוא אכן, פשוטו כמשמעו, מופע של אלוהות המצויה-בכל. בין נוכחותו הרוחנית של הבורא לבין מופעה החומריים של הבריאה מבדילים מחוזות עצומים של מה שמתהווה – הופעתה ביקום של אלוהות התנסותית.

באם האל העליון ייטול אי-פעם לידיו את השליטה הישירה ביקומי הזמן והמרחב, אזי הננו בטוחים כי ממשל אלוהות מעין זה יפעל תחת שליטת-העל של המרבי. במקרה שכזה, האל המרבי יתחיל להתבטא בפני יקומי הזמן בדמות הכול-יכול הטרנסצנדנטאלי (הכול-יכול) אשר מפעיל את שליטת-העל בזמן-העל ובמרחב-אשר-התעלה בנוגע לתפקודיו המנהליים של העליון הכול-יכול.

הדעת בתי התמותה עשויה לשאול, ממש כפי שהננו שואלים: אם להתפתחותו של האל העליון לכדי סמכות מנהלית ביקום המקיף נלווים מופעים מועצמים של האל המרבי, האם תתלווה

מסמך 118

התגלויות דומות ומורחבות של האל המוחלט להופעתו המקבילה של האל המרבי ביקומי החלל החיצון המשוערים? אך לאמיתו של דבר איננו יודעים.

3. יחסי זמן-מרחב

רק באמצעות הנוכחות בכל-מקום תוכל האלוהות לאחד עבור התפישה הסופית את מופעי הזמן-מרחב, וזאת משום שהזמן הינו רצף של רגעים ואילו המרחב הינו מערכת של נקודות קשורות. אחרי ככלות הכול, אתם תופשים את הזמן באמצעות אנליזה ואת המרחב באמצעות סינתזה. אתם מתאמים ומאגדים את התפישות השונות האלה באמצעות תובנתה המתכללת של האישיות. מכל בעלי החיים, האדם הינו היחיד אשר ניחן ביכולת לקלוט את הזמן-מרחב. עבור בעל החיים, התנועה הינה בעלת משמעות, אך היא מייצגת ערך אך ורק עבור יצור בעל מעמד של אישיות.

בעוד שהדברים מותנים בזמן, האמת היא על-זמנית. ככל שתדעו יותר אמת, כך תהיו יותר אמת, כך תבינו יותר מן העבר ותוכלו לתפוש יותר מן העתיד.

האמת בלתי-ניתנת לערעור – לעד היא פטורה מכל התמורות החולפות, אף כי לעולם היא איננה מתה ורשמית, תמיד היא רוטטת ומתאימה את עצמה – חיה וקורנת. אך כאשר נקשרת האמת לעובדות, הן הזמן והן המרחב מתנים את משמעויותיה ומתאמים את ערכיה. מציאויות שכאלה, של אמת אשר נקשרה לעובדות, הופכות להיות מושגים ואלו משויכים למחוזות המציאויות הקוסמיות היחסיות.

החיבור בין האמת המוחלטת והנצחית של הבורא להתנסות העובדתית של היצור הסופי, בר החלוף, מממשת לבסוף ערך חדש ומגיה של העליון. המושג של העליון חיוני לשם התיאום בין עולם-העל האלוהי והבלתי-משתנה לבין העולם התחתון הסופי, המשתנה כל העת.

מכל הדברים הבלתי-מוחלטים, המרחב הינו הקרוב ביותר להיות מוחלט. דומה כי המרחב הינו מרבי באופן מוחלט. הקושי האמיתי שהננו חווים בהבנת המרחב ברמה החומרית נובע מן העובדה שבעוד שגופי החומר מתקיימים במרחב, המרחב אף הוא מתקיים באותם גופי חומר. ואף כי הרבה מן המרחב הינו מוחלט, אין פירושו של דבר כי המרחב הינו מוחלט.

על-מנת להבין מערכות יחסים במרחב, ייתכן שתוכלו להיעזר בהשערה הבאה לפיה, באופן יחסי, המרחב הינו אחרי ככלות הכול תכונה של כל הגופים החומריים. מכאן שכאשר גוף נע דרך המרחב, הוא נושא עמו את כל תכונותיו, ואפילו את המרחב אשר מצוי בתוך גוף נע כזה ושייך לו.

כלל תבניות המציאות תופשות מרחב ברמות החומר, ואולם תבניות הרוח מתקיימות אך ורק ביחס למרחב; הן אינן תופסות את המרחב או מזיחות אותו, ואף לא מכילות אותו. אך עבורנו, החידה הראשית על אודות המרחב נוגעת לתבניתו של רעיון. עת הננו נכנסים אל מחוזות הדעת, הננו נתקלים בחידות רבות. האם תבניתו – מציאותו – של רעיון תופסת מרחב? לאמיתו של דבר איננו יודעים, אך הננו בטוחים כי תבנית רעיונית איננה מכילה מרחב. ואולם, לא יהיה זה בטוח להניח כי הבלתי-חומרי הינו לעולם גם לא-מרחבי.

4. סיבתיות ראשונית ומשנית

רבים מן הקשיים התיאולוגיים ומן הדילמות המטאפיזיות של האדם בן התמותה נגרמות בשל האופן השגוי שבו ממקם האדם את אישיות האלוהות, שגיהא אשר כתוצאה ממנה משויכות תכונות אינסופיות ומוחלטות לאלוהיות כפיפה ולאלוהות אבולוציונית. אל לכם לשכוח כי, אף כי

מסמך 118

אכן קיים גורם ראשון אמיתי, קיימים אף שלל גורמים מתאמים וכפיפים, הן גורמים נלווים והן גורמים משניים.

ההבדל המהותי בין גורמים ראשונים לגורמים שניים טמון בכך שגורמים ראשונים מייצרים תוצאות אשר אינן מהוות תולדה של גורם כלשהו הנגזר מסיבתיות קודמת כלשהי. גורמים משניים מחוללים תוצאות, אשר לעולם מציגות כי הן תולדה של סיבתיות אחרת וקודמת להם.

הפוטנציאלים הסטאטיים-לגמרי, אשר הינם אינהרנטיים למוחלט הבלתי-מוגדר, מגיבים לגורמים של מוחלט האלוהות, הנוצרים כתוצאה מן הפעולות של שילוש פרדיס. הפוטנציאלים הסטאטיים הללו, טעוני-הסיבתיות, הופכים מיד לפעילים בנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי, ולמגיבים להשפעתן של סוכנויות טרנסצנדנטאליות מסוימות, אשר כתוצאה מפעולתן מותמרים הפוטנציאלים הפעילים המופעלים הללו, לכדי בעלי מעמד של אפשרויות התפתחות אמיתית ביקום, של יכולת ממשית לצמיחה. ובאמצעות הפוטנציאלים הבשלים הללו מחוללים בוראי ובקרי היקום המקיף את הדרמה הבלתי-נגמרת של האבולוציה הקוסמית.

אם נתעלם מן הקיומיים, הסיבתיות מורכבת משלושה חלקים בסיסיים. וכפי שהיא פועלת בעידן הנוכחי ביקום ונוגעת לרמה הסופית של שבעת יקומי העל, ניתן לתאר אותה כך:

1. *הפעלתם של פוטנציאלים סטאטיים.* ביסוס הגורל במוחלט האוניברסאלי, באמצעות פעולותיו של מוחלט האלוהות, אשר פועל בתוך המוחלט הבלתי-מוגדר ועליו, וכתוצאה מן הצווים הרצוניים של שילוש פרדיס.

2. *מימושן-לבסוף של יכולות אוניברסאליות.* אלה כרוכות בהתמרתם של פוטנציאלים בלתי-מובחנים לכדי תוכניות מובחנות ומוגדרות. זהו פועלה של מרביות האלוהות ושל הסוכנויות הרבות של הרמה הטרנסצנדנטאלית. פעולות אלה תואמות באופן מושלם את הצרכים העתידיים של כלל היקום המקיף. אדריכלי יקום האב קיימים בדיוק בהקשר של ההבחנה בפוטנציאלים, כהתגשמותו האמיתית של מושג האלוהות ביקומים. נדמה כי ההיקף הקונספטואלי של יקום האב מגביל את השיעור המרבי של תוכניותיהם במרחב, ואולם *כתוכניות*, אין הן מותנות באופן אחר כלשהו בזמן או במרחב.

3. *יצירתם ופיתוחם של הממשיים ביקום.* הבוראים העליונים פועלים בקוסמוס רווי בנוכחות מחוללת-היכולת של מרביות האלוהות, והם מתמירים בזמן את הפוטנציאלים הבשלים לכדי ממשיים התנסותיים. בתוך גבולות יקום האב, כל התממשות של המציאות הפוטנציאלית מוגבלת על-ידי היכולת המרבית להתפתחות ומותנית בזמן-מרחב בשלביה הסופיים של הופעתה. למעשה, במובן הקוסמי, הבנים הבוראים היוצאים מאת פרדיס הינם בוראים *מתמירים*. אך דבר זה כלל אינו מבטל את המושג של האדם על אודותיהם, כבוראים; מנקודת המבט הסופית, הם בהחלט יכולים לברוא ואף עושים כן.

5. יכולת-כול וקומפוזיביליות

יכולת-הכול של האלוהות אינה מעידה על היכולת לעשות את אשר לא ניתן לעשותו. במסגרת הזמן והמרחב, ומנקודת הייחוס האינטלקטואלית של ההבנה בת התמותה, אפילו האל האינסופי איננו יכול ליצור מעגלים מרובעים או ליצור רוע טוב מטיבו. האל לא יכול לעשות דבר אשר איננו אלוהי. סתירה מעין זו של מושגים פילוסופיים שקולה לאי-היות ומרמזת על כך שדבר לא נוצר באופן הזה. תכונת אישיות איננה יכולה להיות בעת ובעונה אחת דמוית אל ושאנינה דמוית אל. הקומפוזיביליות טבועה בעוצמה האלוהית. וכל אלו נגזרים מן העובדה שיכולת-כול לא רק יוצרת דברים בעלי טבע, אלא גם מעניקה מקור לטיבם של כל הדברים וההוויות.

בראשית האב עושה את הכול, אך ככל שנגלה נוף האינסוף בתגובה לרצון ולצו של האינסופי, הולך ומתברר כי יצורים, ואפילו בני-אדם, עתידים להפוך לשותפיו של האל בהגשמת סופיות הייעוד. ודבר זה נכון אפילו ביחס לחיים בגוף בשר ודם; כאשר האדם והאל הופכים לשותפים, לא תוכל לחול מגבלה כלשהי על אפשרויותיה העתידיות של שותפות מעין זו. כאשר האדם מבין כי האב האוניברסאלי הינו שותפו להתקדמות האינסופית, כאשר הוא עובר היתוך עם נוכחות האב השוכנת, משמע שהוא כבר התנתק, רוחנית, מאזיקי הזמן, וכבר החל במצעד הנצח בחיפוש אחר האב האוניברסאלי.

המודעות בת התמותה מתחילה מן העובדות, מתקדמת אל המשמעות ומשם פונה אל הערך. מודעות הבורא מתחילה מן המחשבה-ערך, מתקדמת למילה-משמעות ומשם לעובדת הפעולה. לעולם האל חייב לפעול על-מנת לנתץ את המבוי הסתום של האחדות הבלתי-מסויגת, אשר הינה מטבעה של האינסופיות הקיומית. לעולם תידרש האלוהות לספק את תבנית היקום, את האישיות המושלמות, ואת האמת, היופי והטוב המקוריים אשר אליהם תשאפנה כל הבריאות הפחותות מאלוהות. תמיד נדרש שיהא אב אוניברסאלי, בטרם תוכל אי-פעם להתקיים מערכת יחסים אוניברסאלית של היות-בן, וכתוצאה מכך – אחווה אוניברסאלית.

6. יכולת-כול ובריאת-כול

האל אכן הינו כול-יכול, אך הוא אינו בורא-כול – לא הוא עושה באופן אישי את כל אשר נעשה. יכולת-כול כוללת את עוצמת הפוטנציאל של העליון הכול-יכול ושל ההווה העליונה, אך פעולותיו הרצוניות של האל העליון אינן מעשה ידיו של האל האינסופי.

לטעון כי האלוהות הראשונית הינה בוראת-כול שקול לביטול במחיד של כמיליון בנים בוראים מפרדים, שלא להזכיר את קהילת הסייעים היצירתיים, המונה חברים רבים מני ספור המשתייכים לסדרים רבים אחרים. בכל היקום כולו קיים גורם אחד בלבד אשר לא נגרם. כל יתר הגורמים נגזרים כולם מן המקור והמרכז הכביר הראשון והיחיד הזה. ושום חלק בפילוסופיה הזו איננו פוגע כהוא זה ברצונם החופשי של ילדיה הרבים של האלוהות הפזורים ברחבי היקום עצום הממדים.

בתחום מסגרת מקומית, הרצוניות עשויה להופיע כפועלת כגורם אשר לא נגרם, אך לעולם היא מציגה גורמי ירושה המבססים את יחסה לגורמים הראשונים הייחודיים, המקוריים והמוחלטים.

כל רצוניות הינה יחסית. במובן המקורי, אך ורק האב-"אני הוא זה" ניחן ברצוניות סופית; במובן המוחלט, רק האב, הבן והרוח ניחנים בזכויות רצון בלתי-מותנות בזמן ובלתי-מוגבלות במרחב. בן התמותה ניחן ברצון חופשי, ביכולת לבחור, ואף-על-פי שבחירה מעין זו איננה מוחלטת, היא סופית באופן יחסי ברמה הסופית וככל שהדבר נוגע לגורלה של האישיות הבוחרת.

בכל רמה שמתחת לרמה המוחלטת, הרצוניות נתקלת במגבלות אשר טבועות באותה אישיות אשר מפעילה את יכולת הבחירה. לא יוכל האדם לבחור דבר מעבר לטווח של מה שניתן לו לבחור. לדוגמה, לא יוכל אדם לבחור להיות אחר מאשר בן-אדם, למעט זאת שביכולתו לבחור להפוך להיות יותר מאשר אדם; הוא יוכל לבחור לצאת למסע ההרקה ביקום, אך דבר זה ניתן לו משום שבסוגיה זו תואמת הבחירה האנושית את זו האלוהית. ומה שבן כמה אליו והאב רוצה, יתממש בוודאות.

במהלך החיים בני התמותה, נפתחים ונסגרים ברציפות נתיבי פעולה שונים, ובעת שניתן לאישיות האנושית לבחור היא עוסקת כל הזמן בקבלת החלטות ובבחירה בין חלופות הפעולה השונות האלה. הרצון בר-החלוף קשור לזמן, ועל-מנת למצוא הזדמנות להתבטא הוא חייב להניח לזמן

מסמך 118

לחלוף. הרצון הרוחני השתחרר במידת-מה מרצף הזמן והחל לטעום את טעם החופש מאזיקי הזמן, וזאת משום שרצון רוחני פירושו הזדהות-עצמית עם רצונו של האל.

הרצון, פעולת הבחירה, חייב לפעול במסגרת ביקום אשר התממשה בתגובה לבחירה קודמת וגבוהה יותר. כלל טווח הרצון האנושי מוגבל בהחלט לסופי, למעט יוצא-דופן אחד מיוחד: בשעה שהאדם בוחר למצוא את האל ולהידמות לו, בחירה מעין זו הינה על-סופית; רק בנצח יתברר אם בחירה זו הינה אף על-מוחלטות.

להכיר בכך שהאלוהות הינה יכולת-כול, זה ליהנות מן הביטחון שבהתנסות כאזרח של הקוסמוס, וכן להחזיק בהבטחה שהמסע הארוך לפרדיס יהא בטוח. אך לקבל את השקר על אודות בריאת-הכול, זה לשגות בשגיאה המרה של אימוץ הפנתאיזם.

7. ידיעת-כול וגזירה משמים

על פעולתם של רצון הבורא ורצון הברוא ביקום המקיף חלות המגבלות אשר הושתו על-ידי אדריכלי האב, והן מתבצעות בהתאם לאפשרויות אשר הוגדרו על-ידם. העובדה שמגבלות המקסימום האלה נקבעו מראש איננה מגבילה כהוא זה את ריבונותו של רצון היצור במסגרת אותן מגבלות. גם עובדת הידיעה מראש את הכול – תוך מתן חופש מלא לכל הבחירה הסופית – איננה מבטלת את הרצון הסופי. אדם בשל ומרחיק ראות יוכל לחזות בדיוק רב את החלטתו של עמיתו הצעיר יותר, אך ידיעה זו – אשר אותה יידע מראש – איננה גורעת כהוא זה מן החופש ומן האוטנטיות של אותה החלטה. בתבונתם הגבילו האלים את טווח פעולתו של הרצון הבלתי-בשל, ואף-על-פי-כן, בתוככי התחומים המוגדרים הללו, זהו הינו רצון אמיתי.

אפילו המתאם העילאי של כלל בחירות העבר, ההווה והעתיד, איננו מבטל את האוטנטיות של בחירות אלה. הוא דווקא מעיד על נטיית הקוסמוס, זו אשר נקבעה מראש, ומרמז על ידיעה מראש של ההוויות הרצוניות העשויות לבחור להפוך לשותפות בהתממשות ההתנסותית של כלל המציאות, כמו גם של אלה אשר עלולות לבחור שלא לעשות כן.

שגיאה בבחירה סופית חסומה בזמן ומוגבלת בזמן. היא יכולה להתקיים אך ורק בזמן ובתוך נוכחותה המתפתחת של ההווה העליונה. בחירות שגויות מעין אלה אפשריות בזמן ומעידות (בנוסף לאי-שלמותו של העליון) על אותו טווח בחירה מסוים אשר נדרש להעניק ליצורים בלתי-בשלים על-מנת שאלו יוכלו ליהנות מהתקדמות ביקום, תוך שהם יוצרים קשר עם המציאות מרצונם החופשי.

במרחב המותנה בזמן, החטא מעיד בבירור על החופש הזמני – ואפילו על ההיתר – אשר הוענקו לרצון החופשי. החטא מאיר את חוסר הבשלות אשר הסתנוורה מן החופש של הרצון הריבוני, באופן יחסי, של האישיות, בעוד שזו אינה מצליחה להבחין בחובות ובמחויבויות העילאיות של האזרחות הקוסמית.

במחזות הסופיים, מגלה הרשעות את עובדת היותה של כל עצמיות אשר אינה מזוהה עם האל מציאות בת-חלוף. יצור הופך באמת למציאותי ביקומים אך ורק עם שהוא הופך להיות מזוהה עם האל. האישיות הסופית אינה בוראת את עצמה, אך היא אכן קובעת-בעצמה את גורלה שלה בזירת הבחירה של יקומי העל.

מתת החיים מאפשרת למערכות אנרגיית-חומר להנציח את עצמן, להרבות את עצמן ולהתאים את עצמן. מתת האישיות מעניקה לאורגניזמים חיים זכויות נוספות בדמות הגדרה עצמית, התפתחות עצמית והזדהות עצמית עם רוח היתוך של אלוהות.

מסמך 118

הדברים החיים ברמה התת-אישית מעידים על דעת אשר מפעילה את אנרגיית החומר, בתחילה בדמות בקרים פיזיים ולאחר מכן בדמות רוחות סועדות-דעת. מתת האישיות מגיעה מעם האב ומעניקה למערכת החיה זכויות בחירה ייחודיות. ואולם, אם לאישיות מוקנית הזכות לבחור מרצונה אם להזדהות עם המציאות, ואם בחירה זו הינה אכן בחירה חופשית, כי אז בפני האישיות המתפתחת ניצבת גם הבחירה להפוך לכזו המבלבלת את עצמה, המפריעה לעצמה וההורסת את עצמה. אם על האישיות המתפתחת אכן להיות חופשית בהפעלת רצונה הסופי, כי אז לא ניתן להימנע מהאפשרות להרס-עצמי קוסמי.

ולפיכך, מידה רבה של ביטחון מושגת הודות להגבלת טווח בחירתה של האישיות בכל רמות הקיום הנמוכות. הבחירה הולכת ומשתחררת עם ההרקעה ביקומים; לבסוף, הבחירה הולכת ושואפת לחופש אלוהי בשעה שהאישיות המרקיעה מגיעה למעמד אלוהי, מקדישה עצמה באופן עילאי לתכליות היקום, משלימה את הישג לימוד החוכמה הקוסמית, וכאשר נשלמת סופית הזדהות היצור עם רצונו ועם דרכו של האל.

8. שליטה ושליטת-על

בבריאות הזמן והמרחב, הרצון החופשי מרוסן ומוגבל. בתחילתה, האבולוציה של חיי החומר הינה מכנית, לאחר מכן מופעלת על-ידי דעת, ואז (לאחר מתת האישיות) היא עשויה להפוך למוכוונת על-ידי הרוח. בעולמות המיושבים, האבולוציה האורגנית מוגבלת מבחינה פיזית על-ידי הפוטנציאלים של שתלי החיים הפיזיים המקוריים שאותם שתלו נשאי החיים.

האדם בן התמותה הינו מכונה, מנגנון חי; ושורשיו אכן נעוצים בעולם הפיזי של האנרגיה. תגובות אנושיות רבות הינן מכניות בטיבן; הרבה מן החיים הינם דמויי-מכונה. ואולם, האדם, המנגנון, הינו הרבה יותר מאשר מכונה; הוא ניחן בדעת ושוכנת בו רוח; ואף כי במהלך חייו החומריים לעולם הוא לא יוכל לחמוק מן המכניקה הכימית והחשמלית של קיומו, הוא יוכל ללמוד יותר ויותר כיצד להכפיף את מכונת החיים הפיזית הזו לחוכמת ההכוונה של ההתנסות, זאת באמצעות התהליך שבמהלכו מוקדשת הדעת האנושית לביצוע דחפיו הרוחניים של מכוון המחשבה השוכן.

הרוח משחררת את פעולתו של הרצון ואילו המנגנון מגביל אותה. בחירה בלתי-מושלמת אשר איננה נשלטת על-ידי מנגנון ואיננה מזוהה עם רוח הינה מסוכנת ובלתי-יציבה. השליטה המכנית מבטיחה יציבות על-חשבון קידמה; הברית עם הרוח משחררת את הבחירה מן הרמה החומרית, ובה בעת מבטיחה את היציבות האלוהית, אשר הינה תוצר של תובנה גדולה יותר על אודות היקום והבנה רחבה יותר על אודות הקוסמוס.

הסכנה הגדולה המאיימת על יצור היא שבעודו מצליח להשתחרר מאזיקי מנגנון החיים, לא עולה בידו לפצות על אובדן יציבות זה באמצעות יצירת יחסי עבודה הרמוניים עם הרוח. כאשר בחירתו של היצור משתחררת, באופן יחסי, מן היציבות המכנית, היא עלולה לנסות לשחרר את עצמה במידה נוספת ללא תלות בהזדהות גדולה יותר עם הרוח.

כל עיקרון האבולוציה הביולוגית לא מאפשר שהאדם הפרימיטיבי, אשר מופיע בעולמות המיושבים, יצויד במנה גדושה של שליטה-עצמית. משום כך, אותו תכנון יצירתי אשר הגה את האבולוציה מספק את הריסונים החיצוניים של הזמן והמרחב, את הרעב ואת הפחד, אשר למעשה מצרים את טווח הבחירה התת-רוחנית של יצורים לא-מתורבתים שכאלה. ככל שדעתו של האדם מתגברת בהצלחה על מכשולים יותר ויותר קשים, דאג אותו תכנון יצירתי לאפשר את הצטברות האטיות של המורשת הגזעית של החוכמה ההתנסותית, זו אשר נרכשה בדם וביזע – במילים אחרות, דאג לשימורו של שווי משקל בין הריסונים החיצוניים, אשר הולכים ומצטמצמים, לבין הריסונים הפנימיים, אשר הולכים ומתעצמים.

האיטיות של האבולוציה, של ההתקדמות התרבותית האנושית, מעידה על יעילותו של מעצור זה – האינרציה החומרית – אשר ביעילות כה רבה מעכב את הקידמה ומונע ממנה מלהתקדם במהירות מסוכנת. וכך, הזמן עצמו הוא המשכך את תוצאותיה של קפיצה מוקדמת מדי מעל לחומות המגבילות את הפעילות האנושית, ומפזר את השפעתה כך שלא תהיה קטלנית. וזאת, משום שכאשר התרבות מתקדמת מהר מדי, כאשר ההישג החומרי מקדים את האבולוציה של חוכמת-הסגידה, כי אז טמונים בציוויליזציה עצמה זרעי הנסיגה; ואלא אם תיתמכנה בעלייה מהירה בחוכמה ההתנסותית, תיסוגנה החברות האנושיות האלה מן הרמות הגבוהות שאליהן הגיעו בטרם עת, ובמהלך "ימי החשכה" של תקופות הביניים שבין תקופות החוכמה, נחזה בחזרתו הנחושה לפעולה של חוסר שווי המשקל שבין החופש-העצמי לשליטה-העצמית.

רשעותו של קליגסטיה נבעה מעקיפתו של ווסת הזמן של הקידמה האנושית המדורגת – חיסולם הבלתי-מוצדק של מחסומי הריסון, מחסומים אשר הדעת בת התמותה של אותם ימים לא התגברה עליהם באופן התנסותי.

אותה דעת אשר יכולה לצמצם חלקית את הזמן ואת המרחב, מוכיחה בעצם מעשה זה כי טמונים בה זרעי החוכמה אשר מסוגלים להחליף ביעילות את מחסום הריסון אשר עליו התעלטה.

ובדומה לכך, לוציפר ביקש לשבש את פעולתו של ווסת הזמן המרסן את ההישג בטרם עת של חירויות מסוימות במערכת המקומית. מערכת מקומית אשר התייצבה באור ובחיים השיגה באופן התנסותי את אותן נקודות מבט ואת אותן תובנות אשר מאפשרות לטכניקות רבות לפעול, טכניקות אשר בעידנים שלפני ההתייצבות היו משבשות והורסות את אותם עולמות.

עת משיל האדם את אזיקי הפחד, עת הוא מגשר על מרחקי יבשות וימים באמצעות המכונות שלו, עת הוא מגשר בין דורות ובין מאה למאה באמצעות רישומיו, הוא חייב להחליף כל רסן אשר עליו התעלה ברסן אחר שאותו הוא מאמץ מרצונו, וזאת בהתאם לצווי המוסר של החוכמה האנושית המתרחבת והולכת. רסנים אלו אשר משית האדם על עצמו הינם בעת ובעונה אחת הגורמים העוצמתיים ביותר בציוויליזציה האנושית והרפים שבהם – מושגים של צדק ושל אידיאלים על אודות אחווה. כאשר האדם מעז לאהוב את אחיו, הוא אפילו מכין את עצמו להיות ראוי לעטות את גלימת רסן החסד, וכאשר הוא בוחר לנהוג באחיו כפי שהוא עצמו היה רוצה שיהגו בו, ואפילו כפי שהוא חושב שהאל היה נוהג בהם, אזי הוא אף מוליד את ניצניה של האחוה הרוחנית.

תגובה אוטומטית ביקום הינה יציבה, ובאופן מסוים גם נמשכת בקוסמוס. אישיות אשר יודעת את האל ומבקשת לעשות את רצונו, אישיות אשר קנתה תבונה רוחנית, הינה יציבה באופן אלוהי ומתקיימת לעד. ההרפתקה הכבירה של האדם ביקום מתרחשת בשעה שדעתו בת התמותה עוברת מן היציבות המכנית הסטאטית אל האלוהיות של הדינמיקה הרוחנית, והתמרה זו מושגת הודות לכוח ולרציפות של החלטותיו האישיות שלו עצמו, כאשר בכל מצבי החיים הוא מצהיר, "רצוני הוא שרצונך יעשה."

9. מנגנונים ביקום

הזמן והמרחב הינם מנגנונים אחודים של יקום האב. הם הינם המכשירים שבאמצעותם מתאפשר ליצורים סופיים להתקיים בצוותא בקוסמוס לצד האינסופי. למעשה, הזמן והמרחב מבודדים את היצורים הסופיים מן הרמות המוחלטות. ואולם, אמצעי הבידוד הללו, אשר בלעדיהם לא יוכל שום בן-תמותה להתקיים, פועלים ישירות על-מנת להגביל את טווח הפעולה הסופית. בלעדיהם לא יוכל שום יצור לפעול, אך נוכחותם מגבילה בהחלט את פעולות היצורים כולם.

מסמך 118

מנגנונים הנוצרים על-ידי דעת גבוהה יותר פועלים על-מנת לשחרר את המקורות אשר יצרו אותם, אך במידה מסוימת תמיד יגבילו את פעולתן של כל ההוויות התבוניות הכפיפות. עבור יצורי היקומים, מגבלות אלה מופיעות כמנגנונים של היקומים. האדם איננו בעל רצון בלתי-מוגבל; טווח הבחירה שלו מוגבל, ואולם, בתוך מרחב הבחירה הזה, רצונו הוא השולט באופן יחסי.

מנגנון החיים של האישיות בת התמותה, הגוף האנושי, הינו תוצר של תכנון יצירתי על-אנושי; ולפיכך, האדם עצמו לעולם לא יוכל לשלוט בו באופן מושלם. האדם המרקיע יוכל לשלוט במנגנון ביטוי האישיות שלו שליטה מלאה, אך ורק כאשר ייצור אותו בעצמו, בשיתוף עם המכוון אשר עמו הותך.

היקום המקיף הינו הן מנגנון והן אורגניזם, הן מכני והן חי – מנגנון חי אשר מופעל על-ידי דעת עליונה, עובר תיאום עם רוח עליונה ומוצא ביטוי של כוח ושל איחוד בין עוצמה לבין אישיות ברמות המקסימום בדמות ההווה העליונה. ואולם, להתכחש למנגנון של הבריאה הסופית יהא בבחינת התכחשות לעובדה והתעלמות מן המציאות.

מנגנונים הינם יצירי הדעת, דעת יצירתית הפועלת על הפוטנציאלים הקוסמיים ובקרבם. מנגנונים הינם בבחינת התגבשות קבועה של מחשבת בורא, ולעולם הם יפעלו מתוך נאמנות למושג הרצוני אשר יצר אותם. ואולם, התכלית של כל מנגנון שהוא תימצא במקורו, ולא בפעולתו.

לא ראוי לחשוב על המנגנונים הללו כעל מנגנונים המגבילים את פעולתה של האלוהות; הדבר הנכון הוא, דווקא, כי באמצעות המנגנונים הללו ממש, הגשימה האלוהות חלק אחד של ביטוי נצחי. המנגנונים הבסיסיים ביקום הגיעו לכדי קיום בתגובה לרצונו המוחלט של המקור והמרכז הראשון, ומשום כך לעד הם יפעלו בהרמוניה מושלמת עם תכניתו של האינסופי; לאמיתו של דבר, הם אכן הינם התבניות הלא-רצוניות של אותה תוכנית.

הננו מבינים במידת-מה את האופן שבו מתואם המנגנון של פרדיס עם אישיותו של הבן הנצחי; זוהי הינה פעולתו של הפועל האחד. ויש לנו תיאוריות באשר לפעולותיו של המוחלט האוניברסאלי, הנוגעות למנגנונים התיאורטיים של הבלתי-מסויג ושל האישיות הפוטנציאלית של מוחלט האלוהות. ואולם, באלוהות המתפתחות של העליון והמרכזי, הננו מבחינים בחלקים בלתי-אישיים מסוימים אשר מתאחדים בפועל עם מקביליהם הרצוניים, וכך הולכת ומתפתחת מערכת יחסים חדשה בין תבנית לאישיות.

בנצח העבר, התאחדו האב והבן באחדות הביטוי של הרוח האינסופית. באם ימצאו, בנצח העתיד, הבנים הבוראים והרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים של זמן ומרחב, איחוד יצירתי במחוזות החלל החיצון, מה תיצור אחדותם, כביטוי המשולב של טיבם האלוהי? ייתכן מאוד שאז נחזה במופע של האלוהות המרבית אשר טרם נראה כמותו, טיפוס חדש של מנהל-על. בשל העובדה שהוויות שכאלה תהוונה איחוד של בורא אישי, רוח יצירתית בלתי-אישית, התנסות של יצור בן-תמותה, וכן ביטוי אישיותי מתקדם של הסועדת האלוהית, תקבלנה הוויות שכאלה זכויות אישיות ייחודיות. הוויות שכאלה תוכלנה להיות מרביות, במובן זה שתכלולנה הן מציאות אישית והן מציאות בלתי-אישית, ובה בעת תשלבנה את התנסויותיהם של בורא ושל יצור. תהיינה אשר תהיינה תכונותיהן של האישיות השלישיות האלה, אישיות של שילוש אשר ככל הנראה יפעלו בבריאות החלל החיצון, היחס בינן לבין אבותיהן הבוראים ואימותיהן היצירתיות ידמה במידת-מה ליחס של הרוח האינסופית לאב האוניברסלי ולבן הנצחי.

האל העליון הינו הביטוי האישי של כלל ההתנסות ביקום, המוקד של כלל האבולוציה הסופית, המקסימום של כלל מציאות היצור, פסגת החוכמה הקוסמית, התגלמות היופי ההרמוני של גלקסיות הזמן, אמת משמעות הדעת הקוסמית והטוב של ערכי הרוח העליונים. ובנצח העתיד,

מסמך 118

יסנתז האל העליון את כל המגוון הסופי הזה לכדי שלם התנסותי אחד בעל משמעות, ממש כשם שאלו מאוחדים כעת באופן קיומי ברמות מוחלטות בשילוש פרדיס.

10. תפקודיה של השגחה

אין פירושה של השגחה כי האל החליט את הכול עבורנו ועשה כן מבעוד מועד. האל אוהב אותנו יותר מדי מכדי לעשות זאת, פשוט משום שזו תהא לא פחות מאשר רודנות קוסמית. האדם אכן ניחן ביכולת בחירה יחסית. וכמו כן, האהבה האלוהית איננה אותה חיבה קצרת-ראות המפנקת ומשחיתה את ילדי האדם.

האב, הבן, והרוח – כשילוש – אינם העליון הכול-יכול, ואולם, לעולם לא תוכל עליונותו של הכול-יכול להתבטא בלעדיתם. צמיחתו של הכול-יכול מתמקדת במוחלטי הממשות ומתבססת על מוחלטי הפוטנציאל. ואולם, תפקודיו של העליון הכול-יכול קשורים לתפקודיו של שילוש פרדיס.

נדמה כי בהווה העליונה מתאחדות-מחדש, חלקית, כל רמות הפעילות ביקום, וזאת הודות לאישיותה של אלוהות התנסותית זו. ולפיכך, אם נחפוץ לראות את השילוש כאל אחד, ואם נגביל מושג זה ליקום המקיף הידוע והמאורגן לעת הזו, או אז נגלה כי ההווה העליונה המתפתחת הינה התצוגה החלקית הזו של שילוש פרדיס. ועוד נמצא כי אלוהות עליונה זו מתפתחת בדמות הסינתזה אשר יוצרת אישיות מן החומר, הדעת והרוח הסופיים ביקום המקיף.

האלים ניחנים בתכונות ואילו לשילוש נתונים תפקודים; וההשגחה, כמו השילוש, הינה תפקוד, זה של שילוב כלל שליטת-העל אשר איננה-אישית על יקום היקומים, זו המשתרעת למן הרמות האבולוציוניות של בעל שבעת ההיבטים, אשר עובר סינתזה בעוצמתו של הכול-יכול, ומעלה דרך המחזות הטרנסצנדנטאליים של מרביות האלוהיות.

האל אוהב כל יצור כילד, ואהבה זו עוטפת כליל כל אחד מן היצורים כל העת ולנצח לנצחים. השגחה פועלת ביחס לכלל ונוגעת לתפקודו של כל אחד מן היצורים ביחס לכלל. התערבות-של-השגחה ביחס להווה כלשהי מעידה על חשיבות תפקודה של אותה הווה, ככל שזו נוגעת לצמיחתו האבולוציונית של כלל כלשהו; כלל זה עשוי להיות כלל הגזע, כלל האומה, כלל הפלנטה, או אפילו כלל גבוה מזה. זוהי חשיבות תפקודו של היצור, ולא חשיבותו של היצור כאישיות, אשר דורשת מעת לעת התערבות-של-השגחה.

ואף-על-פי-כן, בכל רגע נתון, עשוי האב, כאישיות, לשלוח יד אבהית אל תוך זרם האירועים הקוסמיים, וזאת בהתאם לרצונו של האל, בהרמוניה עם חוכמת האל ומתוך אהבת האל.

אך פעמים תכופות מדי, האדם מכנה את יצירי דמיונו שלו עצמו, את הנסיבות המצטרפות אלה אל אלה באקראי, בשם השגחה. לעומת זאת, במחזות הקיום הסופי של היקום אכן קיימת השגחה אמיתית ההולכת ומגיחה; קיים מתאם אמיתי, אשר הולך והופך ממשי, בין אנרגיות החלל, תנועות הזמן, מחשבות האינטלקט, האידיאלים של האופי, תשוקות הטבע הרוחני, ופעולותיהן התכליתיות והרצוניות של אישיות מתפתחות. הנסיבות של מחזות החומר עוברות תכלול סופי וגמור בנוכחויות השזורות זו בזו של העליון ושל המרבי.

ככל שמנגנוניו של היקום המקיף הופכים מושלמים ומגיעים לדיוק גמור הודות לשליטת-העל של הדעת, וככל שדעת היצור מרקיעה למושלמות הישג האלוהיות הודות לתכלול מושלם עם רוח, וככל שכך מגיח העליון כזה אשר מאחד בפועל את כלל התופעות האלה ביקום, כך הופכת ההשגחה יותר ויותר גלויה לעין.

ייתכן שניתן לזקוף לזכות הופעתו המדורגת של העליון כמה מן הנסיבות ברות-המזל והמדהימות ביותר אשר מתרחשות בעולמות האבולוציוניים מעת לעת, כעין טעימת-קדם של פעילויות העתידיות ביקום. רוב מה שהאדם מכנה "השגחה" אינו כזה; בשל היעדר בוננות מרחיקת-ראות באשר למשמעויות האמיתיות של נסיבות החיים, שיקול דעתו בנושאים הללו מוגבל מאוד. הרבה ממה שבן התמותה מכנה מזל טוב עלול להיות בעצם מזל רע; לא מן הנמנע כי אחד מגורמי הסבל הגדולים של האדם הינו המזל המאיר לו פנים ומעניק לו פנאי שאותו לא הרוויח, ועושר אשר לו הוא אינו ראוי; ומה שנדמה כגורל אכזר המערים על גב האדם הסובל צרות צרורות, איננו אלא האש הממיסה את האישיות הבלתי-בשלה, ומתמירה אותה לכדי אופי של אמת, כברזל הרך ההופך לפלדה נחושה.

ביקומים המתפתחים קיימת השגחה, והיצורים יכולים לגלותה בדיוק בשיעור שבו רכשו את היכולת להבחין בתכליתם של היקומים המתפתחים. יכולת מלאה להבחין בתכליותיו של יקום שקולה להשלמתו האבולוציונית של היצור, ובמילים אחרות ניתן לומר כי יצור זה השיג את העליון במסגרת מגבלות האפשר, עקב מעמדם הנוכחי של היקומים הבלתי-שלמים.

אהבתו של האב פועלת ישירות בלבו של היחיד, ובאופן בלתי-תלוי בפעולותיהם ובתגובותיהם של כל היחידים האחרים; מערכת היחסים הינה אישית – בין האדם לבין האל. נוכחותה הבלתי-אישית של אלוהות (העליון הכול-יכול ושילוש פרדיס) מתבטאת ביחס לשלם, ולא ביחס לחלק. ההשגחה בדמות שליטת-העל של העליונות מתבררת יותר ויותר בעת שחלקיו העוקבים של היקום מתקדמים אל-עבר ייעודיהם הסופיים. ככל שהמערכות, הקונסטלציות, היקומים ויקומי-העל מתייצבים באור ובחיים, כך הולך ומגיה העליון ומתברר כמתאם המשמעותי של כל מה שמתרחש, בעוד שהמרבי מגיח בהדרגה כמאחד הטרנסצנדנטאלי של כלל הדברים.

בראשיתו של עולם אבולוציוני, נדמה כי מופעיו הטבעיים של הסדר החומרי ורצונותיהם האישיים של בני האדם עומדים בעימות אלה כלעומת אלה. האדם מתקשה מאוד להבין הרבה ממה שמתרחש בעולם מתפתח – חוקי הטבע נדמים, על-פי-רוב, כאכזריים, חסרי-לב ואדישים לכל מה שהאדם מחשיב אמיתי, יפה וטוב, על-פי הבנתו שלו. ואולם, ככל שהאנושות מתקדמת בהתפתחותה הפלנטארית, הננו מבחינים בכך שאת נקודת ההשקפה הזו משנים הגורמים הבאים:

1. *ראייתו המתרחבת של האדם* – מתרחבת הבנתו על אודות העולם שבו הוא חי; מתרחבת יכולתו להבין את עובדות החומר של הזמן, את משמעויות רעיונות המחשבה, ואת האידיאלים רבי הערך של התובנה הרוחנית. כל אימת שהאדם משתמש אך ורק באמת המידה של דברים בעלי טבע פיזי, לעולם הוא לא יוכל לקוות למצוא אחדות בזמן ובמרחב.

2. *שליטתו המתרחבת של האדם* – הצטברותו ההדרגתית של ידע על אודות חוקי עולם החומר, תכליות הקיום הרוחני, והאפשרויות לתאם באופן פילוסופי את שתי המציאויות האלה. האדם, כפרא, עמד חסר ישע אל מול מתקפת איתני הטבע, והיה כעבד נוכח שליטתם האכזרית של הפחדים הפנימיים שלו עצמו. האדם המתורבת-למחצה מתחיל לפתוח את מחסן הסודות של מחוזות הטבע, והמדע שלו מתחיל להרוס – לאט אך בבטחה – את אמונותיו הטפלות שלו, ובה בעת מספק תשתית עובדתית חדשה ומורחבת המאפשרת את הבנתן של משמעויות הפילוסופיה ושל ערכי ההתנסות הרוחנית האמיתית. ביום מן הימים, ישיג האדם המתורבת שליטה יחסית באיתני הטבע של הפלנטה שלו; אהבת האל שבלבו תנבע בדמות אהבתו לרעיו בני האדם, בעוד שערכי הקיום האנושיים שלו יתקרבו לגבולות היכולת בת התמותה.

3. *שילובו של האדם ביקום* – התרחבות התובנה של האדם, שאליה נוספת העלייה בשיעור ההישג ההתנסותי האנושי, מביאה אותו לידי הרמוניה קרובה יותר עם הנוכחויות המאחדות של העליונות – שילוש פרדיס וההווה העליונה. וכך מתבססת ריבונותו של העליון בעולמות אשר התייצבו זה

מכבר באור ובחיים. פלנטות מתקדמות שכאלה מהוות באמת שירי הלל של הרמוניה, מיצגי יופי של טוב אשר הושג הודות לחיפוש אחר האמת הקוסמית. ואם דברים שכאלה יכולים לקרות לפלנטה, דברים גדולים אף יותר אפשריים עבור מערכת ועבור היחידות הגדולות יותר של היקום המקיף, בעת שגם הן מגיעות להתייצבות אשר מעידה על מיצוי הפוטנציאלים של צמיחה סופית.

בפלנטה מסדר מתקדם זה, הפכה ההשגחה למציאות, נסיבות החיים הינן מתואמות, אך לא רק משום שהאדם רכש שליטה בבעיות החומר של עולמו; אלא גם משום שהוא החל לחיות בהתאם לנטיית היקומים; הוא צועד בנתיב העליונות אל-עבר הישג האב האוניברסאלי.

מלכות שמיים תימצא בלבבות האנשים, וכאשר מלכות זו מתממשת בלבו של כל יחיד בעולם נתון, או אז מתממש בפועל שלטון האל בפלנטה זו; וזוהי ריבונותה המושגת של ההווה העליונה.

על-מנת להבחין בהשגחה בזמן, חייב אדם להשלים את המשימה של השגת שלמות. ואולם, האדם יכול לקבל כבר כעת טעימה מקדימה של השגחה זו, ושל משמעויותיה בנצח, בעת שהוא הוגה בעובדה ביקום כי כל הדברים, בין שהם טובים ובין שרעים, פועלים יחדיו על-מנת לקדם את בני התמותה יודעי-האל בחיפוש שלהם אחר אבי הכול.

ככל שהאדם מתרומם מן החומרי אל עבר הרוחני, כך הוא מיטיב להבחין בהשגחה. כאשר האישיות המרקיעה תרכוש תובנה רוחנית שלמה, היא תוכל להבחין בהרמוניה במה שלפני-כן נדמה ככאוס. ואפילו המוטה המורונטית מהווה התקדמות אמיתית בכיוון זה.

ההשגחה הינה, בחלקה, שליטת העל של העליון הבלתי-שלם, אשר מתבטאת ביקומים הבלתי-שלמים, ולפיכך תמיד תהא:

1. חלקית – בשל העובדה שהתממשותה של ההווה העליונה הינה בלתי-שלמה, ואף:

2. בלתי-צפויה – בשל התנודות בגישתם של היצורים, אשר לעולם משתנה מרמה לרמה, וכך גורמת, כפי הנראה, לשינויים בתגובת הגומלין של העליון.

כאשר האדם מתפלל להתערבותה של ההשגחה בנסיבות חייו, פעמים רבות תפילתו נענית בדמות השינוי אשר חל ביחס שלו עצמו לחיים. אך ההשגחה אינה גחמתית, ואף לא פנטסטית או קסומה. היא הינה הופעתו האיטית והבטוחה של ריבון היקומים הסופיים רב-העוצמה, אשר בנוכחותו המלכותית מבחינים היצורים המתפתחים מעת לעת במהלך התקדמותם ביקום. ההשגחה הינה מצעדן הבטוח של גלקסיות החלל ושל אישיותות הזמן אל-עבר מטרות הנצח, אשר ראשיתן בעליון, לאחר מכן במרבי ואולי במוחלט. והננו מאמינים כי באינסופיות קיימת אותה השגחה, והיא הינה רצונו, פעולתו ותכליתו של שילוש פרדיס, אשר כך מניע את נופיהם הקוסמיים של יקומים על-גבי יקומים.

[הובא בחסות שליח רב-עוצמה השווה ארעית באורנטיה.]